

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/302/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114234946
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Ondrišová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1114234946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Ondrišovej a členov senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a Mgr. Štefana Zelenáka v právnej veci žalobcu RES Reality spol. s r.o., Kollárova 2907, Pezinok, IČO: 35 690 852, práv. zast. Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., Mickiewiczova 2, Bratislava, proti žalovanému Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne nám. 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, o zaplatenie 158 716,50 EUR s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 28Cb/15/2015-70 zo dňa 14.4.2016, jednohlasne takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 28Cb/15/2015-70 zo dňa 14.4.2016 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 158 716,50 EUR s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 46 078,98 EUR od 21.10.2000 do zaplatenia, vo výške 17,6 % ročne zo sumy 20 479,56 EUR od 3.1.2001 do zaplatenia, vo výške 17,6 % ročne zo sumy 76 798,30 EUR od 8.3.2003 do zaplatenia, vo výške 17,6 % ročne zo sumy 15 359,66 EUR od 8.3.2003 do zaplatenia a povinnosť nahradiť trovy konania v sume 9 523,- EUR titulom zaplateného súdneho poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 688,59 EUR, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal vydania rozhodnutia, na základe ktorého by bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 158 716,50 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 14.9.2000 bola medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom uzavretá nájomná zmluva č. 08 88 0431 00 00 v znení dodatku č. 1 zo dňa 8.12.2000 (ďalej len „nájomná zmluva“), predmetom ktorej bol nájom pozemkov uvedených v čl. 1 zmluvy. V súlade s čl. 3 ods. 1 a 3 zmluvy žalobca uhradil v prospech žalovaného nájomné v sume 158 716,50 EUR v splátkach, a to: dňa 20.10.2000 sumu 46 078,98 EUR, dňa 2.1.2001 sumu 20 479,56 EUR, dňa 7.3.2001 sumu 76 798,30 EUR a dňa 9.3.2001 sumu 15 359,66 EUR. Okresný súd Bratislava II v Bratislave rozsudkom vydaným v konaní sp. zn. 20C/231/2007 zo dňa 21.3.2012, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vydaným v konaní sp. zn. 14Co/352/2012 zo dňa 20.5.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 7.7.2014 a vykonateľnosť dňa 11.7.2014 vyslovil, že nájomná zmluva je absolútne neplatná pre nemožnosť plnenia podľa § 37 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v spojení s § 41 OZ v celom rozsahu. Listom zo dňa 3.11.2014 vyzval žalobca žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktorý však žalovaný do dnešného dňa nereagoval a dlžnú sumu neuhradil.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, príslušných ustanovení OZ a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a v záujme spravodlivého rozhodovania dospel k záveru, že žalobca ako oprávnený z bezdôvodného obohatenia sa o skutočnosti neplatnosti právneho úkonu dozvedel až uvedeným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v Bratislave sp. zn. 20C/231/2007 zo dňa 21.3.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/352/2012 zo dňa 20.5.2014. Týmto bolo preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu titulom plnenia z neplatného právneho úkonu, a preto žalobca nie je povinný uhradiť žalovanému dlžné nájomné.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní sa musel vysporiadať s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Poukázal na obsah rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 13.11. 2008, sp. zn. 21Cdo 2958/2007, podľa ktorého sa pod premlčaním rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, nakoľko premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Súd skonštatoval, že premlčanie je teda kvalifikované uplynutie času určené v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby právo bolo vykonané, v dôsledku čoho môže povinný čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Námietka má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému subjektu priznať. Na dôvažok súd uviedol, že premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá naďalej vo forme naturálneho záväzku. Námietku premlčania môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Súd nie je oprávnený z úradnej povinnosti skúmať, na rozdiel od preklúzie práva, či veriteľovo právo alebo vymáhaná pohľadávka sú premlčané ak túto námietku dlžník nevzniesol. V dôsledku uvedeného súd skúmal, či vznesenie námietky bolo odôvodnené a v súlade s ustanoveniami právnych predpisov. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25.3.1998 sp. zn. 4Cdo 5/98, podľa ktorého na námietku premlčania súd prihliadne len vtedy, ak sa dlžník premlčania zjavne dovoľá, nestačí len všeobecné vyjadrenie dlžníka k časovému aspektu uplatneného nároku. Na základe zistenia, že námietka bola podaná osobou oprávnenou s náležitosťami riadneho zrozumiteľného právneho úkonu, avšak nie v premlčacej dobe, bola nedôvodná. Súd zastával názor, že žalobe žalobcu, ktorou sa domáha uvedeného nároku je spravodlivé vyhovieť pre nedôvodnosť námietky premlčania ako aj pre rozpor výkonu práva uplatniť námietku premlčania s dobrými mravmi. Súd nepoňal za relevantný pre účely plynutia premlčacej lehoty moment vyjadrenia sa právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní zo dňa 30.9.2008. Daný úkon nepovažoval za objektívnu skutočnosť, s ktorou by boli spájané následky plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Posúdenie ustanoveného právneho zástupcu, ktorý vykonáva svoju činnosť v rámci obchodnoprávneho vzťahu právneho zástupcu a klienta nemôže byť adekvátne konaniu žalobcu. Na základe uvedeného súd zastával názor, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až na základe vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Súd zobral do úvahy aj genézu záväzkového vzťahu, popísanú právnym zástupcom žalobcu. Uviedol, že žalobca nemohol realizovať svoj projekt v dôsledku konania/nekonania žalovaného, teda nemohol byť naplnený účel nájomnej zmluvy. Podľa súdu bolo potrebné sa zaoberať aj skutočnosťou, že žalovaný od nájomnej zmluvy odstúpil (3.8.2006) a podal žalobu na zaplatenie nájomného voči žalobcovi. Žalobca ako nájomca neplnil svoje záväzky z dôvodu, že mal vyčerpané finančné prostriedky a to z dôvodu, že projekt výstavby stál z dôvodu na strane žalovaného.

5. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že samotná súdna i akademická prax nie je jednotná ohľadne určenia momentu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 398 ObZ teda okamihu, kedy sa poškodený dozvedel, alebo mohol dozvedieť o škode. V danom prípade ide na strane žalovaného o bezdôvodné obohatenie ako jednu z foriem náhrady škody. K samotnému pojmu bezdôvodného obohatenia súd uviedol, že ide o právny vzťah, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Vznikne však len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Na základe takejto interpretácie sa žalobca mohol dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia až po jeho konštatovaní súdom. Námietku premlčania vznesenú žalovaným nepovažoval súd za dôvodnú

poukazujúc na to, že o bezdôvodnom obohatení sa žalobca dozvedel vyhlásením rozsudku Krajského súdu v Bratislave dňa 20.5.2014, preto žalobou podanou súdu 12.12.2014 bol nárok na zaplatenie dlžnej sumy uplatnený včas. Súd zastával názor, že v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, keď oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodíť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené je neplatný. V súdnej praxi platí, že pre nachádzanie práva je nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. V tomto konaní bolo zrejmé, že žalobca inicioval konanie o zaplatenie dlžnej sumy nájomného, v ktorom bola ako prejudiciálne riešená otázka platnosti právneho titulu. Žaloba bola podaná v roku 2007. Súd považoval za dôležité uviesť, že práve žalovaný odstúpil od nájomnej zmluvy, ako vyplynulo z obsahu zápisnice z pojednávania na Okresnom súde Bratislava II v Bratislave č. k. 20C/231/2007 dňa 30. 9.2008. Teda žalobca si neplnil svoje povinnosti riadne a včas platiť nájomné, nakoľko mal za to, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť zabezpečiť naplnenie predmetu nájomného vzťahu. To však samo nemusí vyvolať neplatnosť právneho úkonu. Uvedené bolo posúdené zo strany konajúceho súdu v konaní č. k. 20C/231/2007, v ktorom na strane žalobcu vystupoval žalovaný v tomto konaní. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia náležite dozvedel vyhlásením rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako je uvedené vyššie. Od tohto okamihu plynula premlčacia lehota upravená v ObZ ako všeobecná lehota vzhľadom k charakteru účastníkov tohto vzťahu, kedy je potrebná aplikácia predpisov obchodného práva obsahujúcich aj právnu úpravu premlčania. S poukazom na uvedené skutočnosti a príslušné zákonné ustanovenia súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vyššie a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

6. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. Uviedol, že v súlade s § 107 OZ vzniesol v konaní námietku premlčania žalovaného nároku žalobcu. Poukázal na to, že z § 107 ods. 1 OZ vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, teda deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Teda oprávnený sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný uviedol, že v prípade plnenia z neplatného právneho úkonu je pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, kedy oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodíť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené, je neplatný. Na základe uvedeného moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby preukazoval žalovaný zápisnicou z pojednávania zo dňa 30.9.2009 v konaní sp. zn. 20C/231/2007, v ktorej právna zástupkyňa žalovaného v uvedenom konaní uviedla, že zastáva názor, že nájomná zmluva je neplatná, keďže je v rozpore s § 37 ods. 2 OZ. Právna zástupkyňa uvádzala, že nemožným plnením sa rozumie účel nájmu stanovený v čl. 1 ods. 3 predmetnej zmluvy, nakoľko bolo v ňom uvedené, že nájomca sa zaviazal predmet nájmu využívať výlučne na dohodnutý účel, ktorým bola výstavba bytových domov a súvisiacej občianskej vybavenosti. Žalobca však nemohol splniť túto časť zmluvy, nakoľko územný plán hlavného mesta - Bratislavy, nebol v súlade s územným plánom MČ Dúbravka. S poukazom na § 107 OZ žalovaný uviedol, že v prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba a v druhom odseku objektívna, pričom obe začínajú plynúť a plynú nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí. Objektívnu premlčaciu dobu však nemožno prekročiť, hoci by tu boli ešte podmienky pre plynutie subjektívnej premlčacej doby. V súvislosti s uvedeným žalovaný zastával názor, že žalobca plnil na základe absolútne neplatného právneho úkonu, a preto pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo, t. j. 21.10.2000, 3.1.2001, 8.3.2003. Na základe uvedených a preukázaných skutočností je preto podľa žalovaného zrejmé, že zo strany žalobcu nedošlo k uplatneniu jeho nároku v zákonom stanovenej lehote, a preto navrhol, aby odvolací súd návrh zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za zjavne nedôvodné a neopodstatnené, nakoľko napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne, spĺňajúce všetky náležitosti v súlade s príslušnými právnymi predpismi, po všetkých stránkach jednoznačne zrozumiteľné, logicky a právne zdôvodniteľné a v konečnom dôsledku aj absolútne presvedčivé. Odvolacie dôvody uvádzané žalovaným podľa žalobcu nie sú dané, čomu nasvedčuje aj to, že žalovaný

v odvolaní neuviedol jediný argument, skutočnosť či tvrdenie, ktorými by presvedčivosť rozsudku súdu prvej inštancie vedel preukázateľne spochybniť. Vzhľadom k tomu preto neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že zo strany žalobcu nedošlo k uplatneniu jeho nároku v zákonom stanovenej lehote. Žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie v časti vyslovujúcej záver o dôvodnosti podanej žaloby zo dňa 12.12.2014 a nedôvodnosti žalovaným podanej námietky premlčania. K odvolacím dôvodom žalovaného žalobca uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie v priebehu konania vykonaným dokazovaním dostatočne a objektíve zistil skutkový stav vecí v súlade s § 153 ods. 1 O.s.p., na ktorý správne aplikoval príslušné ustanovenia ObZ a OZ. Žalovaný neuviedol, v čom by malo spočívať ním tvrdené nesprávne právne posúdenie vecí a ani neuviedol žiadne nové skutkovo a právne relevantné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný v odvolaní len opätovne poukázal na skutočnosti uvádzané v konaní, s ktorými sa súd už relevantne a presvedčivo vysporiadal, nakoľko obsah odvolania je v prevažnej miere tvorený doslovnými zneniami prevzatými s vyjadrenia žalovaného k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 5.6.2015. Teda žalovaný sa vôbec nevyjadril ku skutočnostiam, ktoré zistil a konštatoval súd prvej inštancie a podľa žalobcu sa len zbytočne opätovne venuje otázke momentu premlčania, resp. začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, s čím sa však súd dostatočne vysporiadal. Žalobca zastával názor, že tvrdenie žalovaného o určení okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby len s poukazom na právny názor právneho zástupcu žalovaného v konaní o neplatnosti právneho úkonu je len námietkou v danom konaní, ktorá nepotvrďuje skutočnosť samotnej neplatnosti právneho úkonu, ale o tejto skutočnosti rozhodujú súdy vo svojich rozhodnutiach. Žalobca uviedol, že len právoplatné rozhodnutie môže zachovávať právnu istotu v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy právneho štátu, nakoľko právna istota je daná vtedy, ak osoby majú možnosť sa dozvedieť o právnom a faktickom stave, t. j. na základe zákonov a rozhodnutí orgánov štátnej správy, v tomto prípade súdov. Závery žalovaného v jeho odvolaní sú tak v rozpore so zásadou právnej istoty, poctivého obchodného styku a tiež v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcu vyjadrenie, t. j. individuálne posúdenie právneho zástupcu účastníka k neplatnosti predmetnej nájomnej zmluvy nemožno považovať za objektívnu skutočnosť, s ktorou by boli spájané následky plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko išlo len o právny názor. Námietka neplatnosti právneho úkonu sama o sebe bez potvrdenia súdu nemôže byť relevantná pre účely plynutia premlčacej doby, nakoľko nejde o stav zistenia neplatnosti právneho úkonu ale o o námietku, ktorá musí byť potvrdená príslušným orgánom. V súvislosti s uvedeným žalobca uviedol, že samotná zápisnica s pojednávaním zo dňa 30.9.2008 nemôže preukázať, že žalobca sa mal a mohol dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko v tom čase ešte nebola súdom právoplatne potvrdená neplatnosť nájomnej zmluvy, a preto záver súdu považoval žalobca za správny, nakoľko uplatnenie a výkon práva žalovaného vzniesť námietku premlčania je v zjavnom rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a s dobrými mravmi. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 523/07 zo dňa 7.5.2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MOBdo 3/2006 zo dňa 14.6.2007 a sp. zn. 3OBdo/11/2008 zo dňa 18.6.2009, v zmysle ktorého obchodník v rámci podnikania celkom nesie podnikateľské riziko a nemôže sa odvolávať na to, že určitý záväzok prevzal v tiesni a za nevýhodných podmienok a že nemá možnosť zmluvu, ktorú uzavrel v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok so spätným účinkom anulovať. Predpokladá sa, že bude vo vzťahoch s inými podnikateľmi presadzovať svoj záujem, využívať možnosti, ktoré mu právna úprava poskytuje a usilovať sa o dosiahnutie najvyššieho možného zisku a zlepšenie svojej pozície na trhu. Na druhej strane obchodník nesmie prekročiť medze, ktoré vyplývajú zo zásad poctivého obchodného styku pri presadzovaní svojich záujmov, nesmie zneužívať práv, ktoré mu podľa zákona vznikli. Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov. Žalobca uviedol, že v celom rozsahu trvá na všetkých svojich vyjadreniach a argumentoch uvádzaných v priebehu konania. Vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie žalovaného zamietne ako nedôvodné a neopodstatnené a napadnutý rozsudok v zmysle § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) potvrdí, nakoľko j vo výroku vecne správny a zároveň žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy celého konania, t. j. trovy konania v sume 9 523,- EUR titulom zaplateného súdneho poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia v rámci prvoinštančného konania v sume 2 688,59 EUR a trov odvolacieho konania v sume 896,63 EUR za vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.

8. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný s tým, že sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkým skutočnostiam, ktoré uviedol v odvolaní a tvrdenia žalobcu považuje za subjektívne a účelové.

9. Podľa § 470 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Na lehoty, ktoré dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona neuplynuli, sa použijú ustanovenia tohto zákona; ak však zákon doteraz ustanovoval lehotu dlhšiu, uplynie lehota až v tomto neskoršom čase. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

10. Krajský súd v Bratislave prejednal odvolanie podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, ktoré zároveň správne právne posúdil. Odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolanie žalovaného je takmer obsahovo zhodné s vyjadrením žalovaného k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 5.6.2015, v ktorom žalovaný vzniesol námietku premlčania. Odvolací súd uvádza, že s touto námietkou, ako aj s otázkou začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby sa však súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku a žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by správnosť jeho záverov spochybnil. Na doplnenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že bolo jednoznačne preukázané, že vyššie uvedená nájomná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným bola z dôvodu nemožnosti plnenia absolútne neplatná v zmysle § 37 ods. 2 OZ, o čom bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 21.3.2012 vydaným v konaní sp. zn. 20C/231/2007, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vydaným v konaní sp. zn. 14Co/352/2012 zo dňa 20.5.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 7.7.2014. Dňa 20.5.2014 sa teda žalobca preukázateľne dozvedel o tom, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu plnením z absolútne neplatného právneho úkonu, od tohto okamihu teda začala plynúť aj premlčacia lehota na uplatnenie jeho nároku, ktorý preto bol uplatnený včas, ku dňu podania žaloby dňa 12.12.2014 nebol premlčaný, a preto žalovaným vznesená námietka premlčania v tomto konaní nebola a nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa teda s otázkou premlčania nároku žalobcu vysporiadal vzhľadom na povahu účastníkov záväzkového vzťahu v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Nakoľko teda námietka premlčania žalovaného nebola dôvodná a na jeho strane v súlade s § 451 a nasl. OZ preukázateľne došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, je povinný mu toto bezdôvodné obohatenie vydať. V súvislosti s uvedeným sa odvolací súd stotožnil aj s tvrdením žalobcu, že konanie žalovaného je v tomto smere v rozpore s dobrými mravmi ako aj so zásadou poctivého obchodného styku. Odvolací súd poukazuje na § 265 ObZ, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Uvedené ustanovenie vyjadruje v podstate zákaz šikanózneho výkonu práva, to znamená výkonu práva s cieľom poškodzovania iného subjektu. V tomto konaní možno tak jasne sledovať snahu žalovaného (uplatňovaním námietky premlčania, napriek preukázateľne dôvodnému nároku žalobcu) spôsobiť žalobcovi ujmu. Taktiež odvolací súd v súvislosti s konaním žalovaného poukazuje na § 39 OZ, podľa ktorého je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Žalovaný v konaní uplatnil postup, ktorý mu síce zákon umožňuje, avšak s cieľom dosiahnuť výsledok, ktorý je vzhľadom na vyššie uvedené nemožný, resp.

nežiaduci. V danom prípade je teda konanie žalovaného v rozpore nielen s dobrými mravmi ale aj so zásadou poctivého obchodného styku, a preto sa ním tvrdeného a uplatneného práva nemohol v súdnom konaní úspešne domáhať.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil stotožňujúc sa i s jeho odôvodnením.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).